

bo na dan poslednji.
 In iz zemlje črne,
 in iz grobov tihih
 boste prišli skupaj,
 in takrat združili
 boste se za večno . . .
 Tajnostno šustijo
 zelene ciprese,

vsaka teši ljudstvo.
 Ljudstvo ob gomilah
 pa nič več ne plaka,
 tiho, vroče moli . . .
 In v molitvi tihi
 se mirijo srca
 in v molitvi tihi
 se mirijo duše . . .

Vekomir.

Srečni ljudje.

24. Duše v vicah.

Morda se bo komu čudno zdelo, da tudi duše v vicah štejem med srečne, ko nas vendar sveta vera uči, da morajo trpeti grozovite bridkosti. Je že res, a sveta vera nas pa tudi uči, da je lahko zelo srečen tudi oni, ki veliko trpi. Prava sreča je namreč v tem, da je človek zadovoljen, in če je zadovoljen s trpljenjem, je gotovo srečen tudi trpeči človek.

Več vzrokov imamo, da blagrujemo duše v vicah in jih zovemo srečne že zdaj, ko so še v trpljenju.

Najprej pomislimo, kaj so duše v vicah. To so najboljši ljudje, res preblage duše. Saj veste, da v vice pride tak človek, ki umrje v milosti božji ter ima samo male ali odpustljive grehe. Ako sem pa prepričan o kakem človeku, da nima nobenega smrtnega greha, marveč le samo male napake, ki se jih pa tudi želi iznebiti, takega človeka blagrujem in zelo vesel ga moram biti, kjerkoli ga srečam. Torej srečne, presrečne so one duše v vicah, ki na zemlji niso bile omadeževane z nobenim smrtnim grehom. Gotovo so jih angeli zelo veseli in komaj čakajo, da prestanejo odločeno kazni in se pridružijo njim v število.

V vice pa pridejo tudi one duše, ki ob smrti nimajo nobenega greha, pa se za odpuščene grehe niso dovolj izpokorile na zemlji. Oh, le pomislite

lepoto in pa srečo one duše, ki nima prav nič greha; saj je izpokorna nedolžnost v nekem oziru še bolj častitljiva, ker čestokrat stane še več truda kot prvotna nedolžnost.

Sploh znamo premalo čislati duše v vicah. Saj so to ljubljenci božji. Oni ljubijo Boga s popolno ljubeznijo in Bog jih ljubi. Boga ljubiti s popolno ljubeznijo, pa srečen biti, je pač isto. Podobni so onim dobrim otrokom, katerim je oče vse odpustil in jih ljubi z vso očetovsko ljubeznijo, ampak le to še zahteva, da poprej prestanejo naloženo kazen, preden jim razodene vso svojo očetovsko ljubezen.

Tudi to vedo duše v vicah, da jim je neskončno velika sreča v nebesih zagotovljena ter le še odložena. Seveda jim je ta odložitev neizmerno bridkostna, bolj kakor si mi le moremo misliti; vendar radovoljno trpe kot presrečni dediči nebeškega kraljestva.

Če še to pristavim, da so te verne duše že na zemlji bile med srečnimi, smem pridejati opomin: vsaj toliko si prizadevajmo za lepo življenje, da bi mogli priti v vice, kadarkoli nas pokliče božja pravica, pa bomo gotovo srečni že na zemlji in se prav gotovo izognemo peklu.

25. Vsi svetniki.

Da so svetniki zdaj v nebesih srečni, neizmerno srečni, o tem seveda ni treba še posebej pisati in izgubljeni besedi. Le na to bi rad obrnil vašo pozornost, da so svetniki že ob svojem potovanju na zemlji bili srečni, najsrečnejši ljudje.

Navedel sem že več svetniških zgledov, iz katerih lahko spoznate, kako je istinito dober človek zadovoljen in vesel, torej srečen v vseh okoliščinah življenja. Lahko bi še navedel iz zgodovine sto in sto drugih ljudi, ki so bili zato srečni na zemlji, ker so bili svetniki. Pa predolgo bi bilo in morali bi večkrat ponavljati iste reči, ker pot do sreče, tudi do zemeljske, je za vse ljudi ista: pot krščanske pravičnosti — pot nedolžnosti in prave pokore. Mislite si vrsto svetnikov, katerokoli, pa se lahko

prepričate: srečni so bili a p o s t o l i v bližini Jezusovi, njegovi zaupniki, njegovi prijatelji, njegovi bratje; srečni m u č e n c i, pevaje so šli na morišče, Boga glasno zahvaljevali za mučeniško čast; srečni s p o z n a v a l c i vseh stanov, kar čitajte njih življenje, pa boste videli; posebno srečni so bili vsi n e d o l ž n i, ki ne pojejo le samo zdaj v nebesih one pesmi, ki je drugi nebeščani ne znajo, marveč peli so jo deloma že tukaj na zemlji, to se pravi: toliko srečo so čutili v svojem nedolžnem srcu, kakor si je nečisti izprijenci niti misliti ne morejo, nikar še čutiti.

Po pravici se imenuje svetniška zadovoljnost in sreča na zemlji nekak p r e d o k u s nebeške radosti. Nebeška sreča je zlasti v tem, da zveličani Boga poznajo v njegovi neskončni lepoti ter ga gledajo od obličja do obličja; sveti ljudje pa imajo že tudi na zemlji največje veselje v tem, da Boga vedno bolj spoznavajo in mu služijo z veselim srcem. »Osmero blagrov« je program svetniškega življenja, pa je obenem tudi program, v katerem je zanesljivo začrtana in opisana pot do zemeljske sreče. Kdor se hoče o tem natančneje prepričati, naj pazno in ponovno čita knjigo: » O s m e r o b l a g r o v a l i n a u k o s r e č n e m življenju«. Internus.

Na vernih duš dan.

Zadoneli so zvonovi
tak milobno, tak otožno,
da kristjani nad grobovi
so sklonili se pobožno.

Kite vrbe-žalostinke
v mrzli burji zašumele
in nad spečimi v grobovih
zadrhte, zaihtele . . .

V sapi lučke plapolajo:
glej, te lučke so podoba
zemskih bornih nas trpinov,
ki borimo se do groba.

Mokriški.

